

המשך "בדינה" (עמוד 3)
הסיידים, שהשתלטו על בורסת-הזהב בסולי
מותיהם ובמשרותיהם הלבנות.

המשלה

בר-מזול, פנחס

ר' איציה מאיר לוי, שר הסעד הישיש,
עצם את עיניו מרוב כאב על הידיעה

הופכים עד שבא פנחס והוציא לשוק,
אולם כוחה של החזית הדתית עודנו
איתן. הקצבים, הכשרים" נענו לכרוז הרר
בנות הראשית, טרבו לשחק את השימור
רים באיטליוניהם. משרד החקלאות לא אמר
נואש ופנה למשווקי הדגים. אבל התאחדות
הסוחרים אמרה "לא!" לא ניצור תקדים
להכניע ענף אחד בעזרת ענף שני; כלומר,
אולי יודמן עוד פעם להכריז על שבתת

אשכנזי מס' 5, 6, 7
לאב, פנים חזורים

צבעוהו, שפצוהו, אף הוסיפו למקום גן
נהדר וברכת דגים.
במרוצת הזמן עבר הבית לבעלותו של
הצבא, שהפכו מוסד שיקום של נכי מלחמה.
בימיו הסובים הכלל הבית יותר מ90 נכים.
אולם באחד הימים הופיעו במקום אנשי
משרד הבריאות, הודיעו לשוכניו כי הבית
עבר לבעלות חדשה. רופא חדש בא במקום
הרופא הצבאי, הסרן ד"ר כהן, האוב החיי
לים. ומאז החלו הצרות.

"שלחו לנו רופא נשים", התמרמר נכה,
"לי כואב במקום אחר". אטיאט עזבו רוב
הדיירים את המקום, בהשאירם רק 14 איש
במקום, גם לאלה הודיעו, כי המוסד חוסל,
ויהיה עליהם לעזבו.

הידיעה עוררה סערה בבית הבק. הנכים
טוענים, כי ההבטחות לסידורים מפקקות;
רובם עדיין פצועים קשה, זקוקים לספול
יומי ע"י רופא מומחה. "הסידור החדש
יהרום כל אפשרות של הבראה", רוטן
אחד. "יהיה עלינו להתרוצץ בקופות החר
לים השונות, ללכת לשק"ם כדי לאכול..."
בינתיים עזב הרופא את הבית, גם האדי
מיניסטרטור נעלם (חודש בעתודות) מבלי
שידאג למלא מקום. נשארו בבית 14
פצועי-קרב, בלי ספול רפואי, במצב רוח
מדוכא, כשמחשבות התאבדות מרחפות
בחדרים.

דרכי חיים

6.150 ק"ג אורחים

כשנולד בן זכר לאדם — שמתחו גדר
לה; כשכן זכר נולד לאיש המזרח —
גדולה השמחה שבנתיים; כשנולדים לו
שלושה זכרים ביום אחד — מן הדין

"שרות אקספרס", עלו תיכף מחירי הבי
לות המזון ברחוב לילינבלום. רק בשעות
מאוחרות יותר נרגע השוק השחור, המחיי
רים חזרו לאותו מודד כספני השריפה;
הוברר כי שרות חבילות המזון המתקבלות
מארצות הברית אינו נמצא במקום השריפה.
מסביב לחנות השרופה עמדו עשרות
סקרנים והשותפים הרבים של חברת ההור
בלה "שרות אקספרס" בפנים עצובות. סבי
לים עסקו באיסוף שאריות חבילות, סקיד
בפנים נדכאים הרים מכונת כתיבה חדשה
שרופה למחצה. לפתע צהלה אחת הפקידות
ופני רבים מהעומדים במקום אורו —
נמצאה קופה קטנה המכילה כסף. פקיד
אחר הסתכל, בפנים צגומים, במכונת כתי
סה שהלכה לעולמה. אדם ממושקף עמד
בחנות השרופה וצייר, כנראה תרשימים.
באותה שעה התכוננה אשתו של משה
גרייק וילדם בן השנתיים ללוי אביהם.
ערב קודם לכן, דקות מספר אחרי שעה
שבע, כשמר גרוס, אחד השותפים בחברה,
עמד לסגור את החנות, הבחין באש מתי
לקחת. בצידה האחורי של החנות, שאור
כה כעשירים מטר, לפת משה גרייק בסור
רג החלון העליון העליון וצעק לעזרה.
במשך שניות מספר נחסמה בפניו הדרך
לפתח הקדמי, הוא נשאר במלכות בחלקה
האחורי של החנות הפונה לחצר. נעשה
מאמץ לעזור לו, ניתנה לאומלל מספחת רטי
בה וכמה דליי מים נשפכו לעברו, אבל
האש התגברה. שעתים אחרי כן הוצא משה
גרייק מהפתח האחורי של החנות בלי רוח
חיים, כשהוא חרוך למצה.

בחצר מספר 4, ברחוב מקוה ישראל, מול
החלון המסוגר, שחם בפני אדם את אפש
יות ההצלה, עמדה אחת מפקידות המשרד
ובכתה חרישית. "משה היה הבחור ההגון

הנכים בבית הבק, נס ציונה
לפצועים, רופא נשים

ביותר שהיה לנו", התיפחה, "הוא עבד
אצלנו עוד לפני המלחמה, גם הוא וגם
אשתו היו חיילים, עכשיו איננו".
"אפשר היה להוציא אותו", קרא בהתרג
שות אחד השכנים, בהצביעו על הסורג הדק
והחבובים הרפים. "משיכה הגונה אחת
של כמה אנשים בחבל עבה היתה מספיקה
לפרוק את הסורג!" אולם בבהלת השעה
לא נמצא המנהיג בעל קור-הרוח, שיארגן
את ההצלה. משה נשאר בפנים, צועק לעז
רה עד שנחנק.

שישגצע מרוב שמחה. אבל כשישב בעלה
של אסתר אשכנזי, בת 36, עולה חדשה
מסוריה, במוציא שבת זה, בבית החולים
הדסה. חורו סגנו למשמע הבהירה.
אין זאת אומרת, כי מר אשכנזי אינו
אוהב ילדים, ובפרט בנים זכרים. אבל,
לפניו עמד החור הצר בשכונת מכבי החי
דשה, בו כבר יושבות בללות ועוני מח
רדים שבע נפשות — הוא, אשתו, וארבעה
ילדים. אשכנזי הוא פועל שחור בבנין,
ומפרנס שבע סיות על גבול הרעב.

אשכנזי
הילד מת
אשתו של ראובן זיגוהל, נהג טרקטור
מגב ים, שנשמעה בין כתיב בית
המשפט, היתה רגילה: הסגת גבול פלילית,
חזירה לבית זה, שבירת זכוכית שולחן,
3 צנצנות, נסיון לחבלה. אולם מאחורי
סעיפי החוק היבשים הסתתרה פרשה מוע
זעה של אב, ששיכל את תינוקו בן החד
שיים, ושבקש במרי לבו לעשות דין לעצמו.
"לתינוק יש מום לב!" אמר, בפנים
המורות, הרופא הראשי בבית החולים ל
יולדות בחיפה, לראובן זיגוהל, שעה שבא
לבקר את אשתו בבית החולים. "אני מדבר
אליך, כדבר גבר אל גבר", אמר הרופא,
בתקוה כי תבין את המצב.
לאשרו של האב לו היה קץ כאשר
נוכח לדעת כי מצבו של התינוק הולך

הילדים הרבים, קטני המשקל, הגיעו ל
אור העולם במשקל של 2.050 קילו 1.900
ו-2.200 קילו, בסך הכל: 6.150 ק"ג אוז
רחים ישראליים. ביום השני להולדם זכו
בכמה בקורים של עתונאים סקרנים וצלם
בודד, כשהם שוכבים יחדיו בצל אוהל
חמים כעין מהגרה.
אשכנזי עבר עתה את הזעזוע הראשון,
אבל כעסו עדיין רב, בדרך של פצצות
אטומיות וקרניים קוסמיים זכאי האדם לק
בל הודעה מוקדמת על מספר הבנים העי
לולים להיחלד לו.

אסונוח

איש חרוך

הבורסה השוק השחור הם מוסדות אכי
זריים מאוד, כשפסטה הדיישה, בוקר לאחר
השריפה ואינמה במחשת חברת ההובלה

סוחרים, בל יתנו או לשחק מוצר טכט
טיל לתנובה. פנו, איסוא, לחנויות המכר
לת וגם אלה אמרו "לא!" נשאר המעון
האחרון: הצרכניות זכמה פורצי גדר מבין
משווקי הדגים והאוכלוסיה, פרט למהדרין
מן המהדרין, מצאו את הכתובת, כדי לי
הבטיח מנה של בשר שימורים. "יודעי
דבר חוששים שבציריבוביה נתחספה לבשר
המפוקפק ממקסיקן כמות ניכרת של בשר
טריפה שלא חולק.

המנגנון

בשר ביצים, בלקינד

דיקטטור המזונות במחוז תל אביב, אר
יה, בלקינד, עזב את משרתו לבסוף. אחרי
שהיה עוזרו הנאמן של דב יוסף המושל
הצבאי של ירושלים במצור, ועוזרו הנא
מן של דב שר האספקה וקיצוב, גלם
בתוכו את כל התכונות שציינו את ה
"בוסי": קיצוניות, "חוסר גמישות, עמדה
נוקשה שלא היתה נוהג ליריביו.
כשבוצעו חילופי גברא בממשלה, ודב
יוסף עבר לתחבורה, הגיש בלקינד מיד
כתב התפטרות. פנחס לבון (לוביאניקר) יצא
בינתיים לארצות הברית ואריה בלקינד המ
שיך בתפקידו. כשחזר לבון, עמד אריה
בלקינד על התפטרותו: כשאין בשר וברי
צים לא תועיל עמדה נוקשה. לבון קיבל
את התפטרותו ומסר את תפקידו למפקח
על המזון במחוז הדרום, ספר.

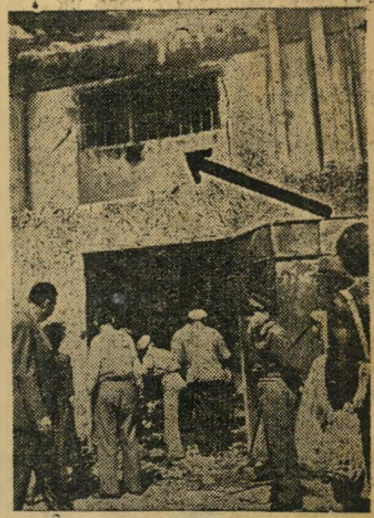
בינתיים הונצה אריה בלקינד בבדיחה
עממית. שאלו: לשם מה באה האות "בית"
באלפא-בית? בשר אין, ביצים אין, אולם
בלקינד יש.

תודת האומה

כואב מקום אחר

מה אתם רוצים? אתם חיים כמו מל
כיום! אמר להם אחד הפקידים. ואמנם,
צורתו החיצונית של הבית, הדומה יותר
לארמון צרפתי מאשר לבית בק ערבי,
יכולה היתה לעורר את המבקר לחשוב כך.
אחרת חושבים דיירי המקום: הים מורח,י
תבר פלמ"ח שנפצע בראשו בראדאר
ביוני 1948, ושהפצע גרם לשיחוק ידו ורגלו.

כשעזב הבק את ביתו הנהדר, השוכן על
גבעה רמה, המרוחק כמה מאות מטר מן
הכביש הראשי בין נס ציונה ורחובות, נכנסו
אליה אנשי הפלמ"ח. במשך זמן קצר
הצליחו "לארגן" רהיטים, כלי בית, מכשירי
רדיו, ושאר ירקות שגודמנו בדרם בימי
הקרבנות המשימה היתה פרוודקטיבית בהח
לט — להפוך את המקום בית מנוחה לאנשי
פל"מח עייפי-קרב. הם תקנו את הבית,

האשנב המסורג בשרות אקספרס
לאומלל, מספחת רטובה